

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1609010233
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1609010233.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného V. Z., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/123/2009 zo dňa 29. 05. 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. 06. 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného V. Z., nar. XX. XX. XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Malackách sp. zn. 1T/123/2009 zo dňa 29. 05. 2019 po povolení obnovy konania v prospech obžalovaného vo výroku o treste, bol obžalovaný V. Z. odsúdený pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona v súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona k súhrnnému trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd prvého stupňa zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Malacky, sp. zn. OT 1/2009 zo dňa 26.06.2009 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Súčasne, podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu okresný súd uložil aj trest prepadnutia jedného rozkladacieho noža s hneďou rúčkou uloženého v depozíte súdu pod c. 21/09 s tým, že podľa a § 60 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva Slovenská republika.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný V. Z. zaviazaný nahradiť poškodenej organizácii H. V. M., spotrebné družstvo, I. oslobodenia XX, M. škodu vo výške 516,83 eura.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie samotný obžalovaný a to prostredníctvom svojej obhajkyne a domáhal sa o uloženie miernejšieho trestu po zohľadnení všetkých poľahčujúcich okolností, a to predovšetkým z týchto podstatných dôvodov:

„Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 07.02.2011 pod sp.zn. 1T/123/2009 uznal V. Z. vinným zo spáchania lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c / Tr. zák. v súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. za čo mu uložil trest odňatia slobody podľa §188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. 1/ Tr. zák. , § 37 písm. f / Tr. zák. , § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. , § 41 ods. 2 Tr. zák. , § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Okresný súd Malacky pri rozhodovaní o výmere trestu mal za to, že s ohľadom na osobu obžalovaného a spôsob vykonania trestnej činnosti použitie sprísnenej trestnej sadzby v rozmedzí 11 rokov a 6 mesiacov až 16 rokov by bolo neprimerane prísne, a preto aplikoval ustanovenie 39 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Okresný súd Malacky bral v tomto konaní na osobu obžalovaného ohľad, z dôvodu, že nebol doposiaľ súdne trestaný ako aj z dôvodu spôsobu spáchania trestnej činnosti.

Sme toho názoru, že ak by v tom čase bol súdu známy nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, súd by rovnako prikročil k použitiu § 39 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a uložil by mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, nakoľko máme za to, že podmienky na aplikáciu § 39 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. boli naplnené a trestná sadzba vzhľadom na osobu páchatela bola aj pred jej úpravou neprimerane prísna.

Obžalovaný V. Z. podal návrh na obnovu konania, pričom ako novú skutočnosť uviedol nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011.

Okresný súd Malacky, uznesením zo dňa 8.10.2018, sp. zn. 3Nt/I X/XXXX V. Z. obnovu konania povolil. Okresný súd Malacky tak zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 07.01.2011, sp.zn. 1T/123/2009, ako aj výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky zo 26.06.2009, sp. zn. 0T/1/2009.

Okresný súd Malacky tak po povolení obnovy konania znova pod sp.zn. 1 T123/2009 rozhodoval o výroku o treste. Obžalovanému priznal novú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a zároveň vypustil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. f/ Tr. zák. Vychádzal tak z dvoch poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. 1, písm. j/ Tr. zák. a z jednej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák.

Nestotožňujeme sa ale so stanoviskom súdu, ktorý neaplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3/ Tr. zák. , nakoľko nezistil u obžalovaného také pomery, ako ani okolnosti prípadu, ktoré by takýto postup umožňovali.“

V ďalšej časti odvolania odvolateľ citoval rozhodnutie NS SR pod sp.zn. 5To 14/2015 v inom konaní a v ktorom sa konštatovalo, že okolnosti prípadu alebo pomery páchatela môžu odôvodniť aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák. len za predpokladu, že použitie zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatela neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež dospel k záveru, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 39 ods. 3 Tr. zák. Odvolateľ je preto toho názoru, že trest v trvaní 7 rokov je pre neho neprimerane prísny, nakoľko predtým viedol riadny život. Taktiež citoval aj iné rozhodnutie v obdobnej veci a to rozsudok Krajského súdu Trenčín, v rozsudku sp.zn. 3To/67/2017 kde tiež bola aplikované ustanovenia 39 ods. 1 Tr. zák.

Záverom svojho odvolania okrem iného dodal, že neadekvátny trest stráca na svojej účinnosti aj z hľadiska represie, aj prevencie. Neprimerane tvrdý trest zas vzbudzuje u páchatela pocity beznádeje a nepôsobí naňho pozitívne z hľadiska jeho túžby zmeniť sa. Aby trest plnil svoj spoločenský účel, musí byť spravodlivý, preto sa domáhal o zrušenie výroku o treste v zmysle petitu odvolania.

Obhajkyňa obžalovaného a samotný obžalovaný na verejnom zasadnutí krajského súdu zhodne ako v písomnom podaní považovali uložený trest za neprimerane prísny a navrhli, aby krajský súd uložil miernejší trest odňatia slobody s tým, že v čase spáchania skutku obžalovaný bol mladý a nerozvážny, v súčasnosti má priateľku, ktorá na neho čaká, treba mu dať druhú šancu, pričom poukázal aj na kladné hodnotenie z ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe podaného odvolania, odvolací krajský súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Krajský súd v Bratislave napokon a zistil, že podané odvolanie zo strany obžalovaného O. Z. v danom prípade treba považovať za nedôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd podané odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd v danom prípade bol obmedzený revíznym princípom konania, keďže odvolanie obžalovaného J. Z. smerovalo len proti výroku o treste. Pri plnení tejto revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne ustálil všetky relevantné skutočnosti, ktoré ho viedli k výroku o treste, v podstate správne zohľadnil, že po povolení obnovy konania (pod sp.zn. 3Nt/18/2018 zo dňa 08. 10. 2018) vina obžalovaného V. Z. zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v súbehu aj so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

„dňa 26.9.2008 v čase asi o 11.10 hod. vošiel do predajne H. V. v L., ul. Na Z., urobil si v predajni nákup do nákupného košíka, s ktorým prišiel k pokladni a potom, ako mu predavačka, poškodená W. W., nablokovala nákup, vytiahol z bundy nôž, ktorý priložil poškodenej ku krku so slovami „dávaj peniaze“, na čo poškodená uskočila z pokladne s krikom o pomoc, následne si otvoril pokladňu kľúčom zasunutým v pokladni a z tejto odcudzil bankovky nominálnej hodnoty 1000,- Sk v počte 15 ks, rôzne bloky a šeky a vybehol z predajne, na krik poškodenej W. W. vyšla z kancelárie vedúca predajne poškodená Y. W., ktorá vybehla na ulicu za páchatelom, tohto dobehla na ulici pri potoku, kde sa obvinený otočil proti nej a s nožom v ruke sa jej vyhrážal so slovami, že ju zareže, poškodená z obavy o svoj život ustúpila dozadu, čo obvinený využil a ušiel vedľa potoka do uličky smerujúcej do lesa, ktorým konaním spoločnosti Coop V. s.d. so sídlom l.. T. č. XX, M. spôsobil škodu vo výške 15 570,- Sk (516.83 €) ,

zostala nedotknutá a súd rozhodoval len o súhrnnom treste v intenciách ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, Tr. zák. aj vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Malacky pod sp.zn. 0T/1/2009 zo dňa 26. 06. 2009, ktorým bol menovaný odsúdený pre prečin krádeže podľa § 202 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na dobu 2 roky.

Právoplatný výrok o vine z pôvodného rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/123/2009 zo dňa 07. 02. 2011 a rovnako ani právoplatný výrok o vine z trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/1/2009 z 26. 06. 2009, ktorého výrok o treste bol zrušený už citovaným - pôvodným rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/123/2009 zo dňa 07. 02. 2011, neboli povolením obnovy konania dotknuté.

Krajský súd konštatuje, že v nadväznosti na uvedené Okresný súd Malacky riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. primerane odôvodnil svoj rozsudok, zohľadnil všetky relevantné skutočnosti a zásady pri ukladaní trestu v zmysle ust. § 31, a § 34 Tr. zák.

Podľa uvedených zákonných ustanovení treba konštatovať, že trest je najostrejším z prostriedkov štátneho donútenia, ktoré používa štát pri plnení svojich funkcií. Z ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného zákona jasne vyplýva, že trest je následkom trestného činu. Ukladanie konkrétneho trestu páchatelovi teda musí byť v príčinnej súvislosti so spáchaním konkrétneho trestného činu páchatelom. Inak povedané, nevyhnutnou podmienkou a predpokladom uloženia konkrétneho trestu páchatelovi je spáchanie konkrétneho trestného činu páchatelom. Charakteristickým znakom trestu je, že sa ním spôsobuje ujma, ktorá spočíva vo výraznom zásahu do práv páchatel'a, pričom jednoznačne najcitlivejší zásah predstavuje zásah do jeho osobnej slobody. Z hľadiska určitosti môžeme tresty deliť na absolútne určité a tresty relatívne určité. Absolútne určité sú tresty, pri ktorých zákon súdu pri rozhodovaní o treste nedáva na výber, keďže presne ustanovuje druh a výmeru trestu. Pri relatívne určitých trestoch je stanovená horná a dolná hranica trestnej sadzby, pričom zákonodarca výškou trestných sadzieb vyjadruje škodlivosť, resp. typovú závažnosť toho - ktorého trestného činu, a tak už porovnaním trestných sadzieb trestných činov možno zistiť, ktorý z nich je podľa zákonodarcu pre spoločnosť škodlivejší. Každá zákonná tres-

tná sadzba tak zodpovedá stupňu typovej závažnosti, ktorý je charakteristický pre trestné činy určitého druhu. K stanovovaniu trestných sadzieb za trestné činy určitého druhu pritom dochádza práve z dôvodu, že i trestné činy toho istého druhu sa navzájom odlišujú, a to konkrétnymi okolnosťami toho - ktorého prípadu. Trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou nulla poena sine lege stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, no zároveň mu prenecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu.

Podľa ustanovenia § 34 Trestného zákona je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, pričom táto ochrana sa realizuje formou trestnej represie (tým, že sa páchatelovi zabráni v páchaní trestnej činnosti), individuálnej prevencie (tým, že sa vytvoria podmienky na výchovu páchatelja k tomu, aby viedol riadny život) a generálnej prevencie (tým, že sa iní odradia od páchania trestnej činnosti). Ochrana spoločnosti ako účel trestu je v zhode s rezolúciou 1. kongresu Spojených národov v Ženeve z roku 1955. Úlohou trestu v boji proti kriminalite je prispieť k udržaniu kriminality v určitých hraniciach a podľa možnosti i k jej postupnému obmedzovaniu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Z hodnotového systému právneho štátu je nutné vyvodiť, že „sloboda môže byť zachovaná jedine tak, že sa s ňou bude nakladať ako s najväčším princípom, ktorý nesmie byť obetovaný účelnosti a jednotlivým výhodám" (K., F. A.: Právo, zákonodarstvo a slobody. 1. diel. Praha: Academia 1991, s. 56). Orientácia trestnoprávnej ochrany na ochranu osobnosti človeka, jeho dôstojnosti a jeho práv a slobôd vytvára dostatočný priestor na rozvoj ľudskej osobnosti a na fungovanie jedinca v spoločnosti. V tomto smere je potrebné vychádzať zo zásady, že „bez slobody jednotlivca neexistuje sloboda spoločnosti". S tým súvisí aj zásada uplatňovaná v trestnom práve, a to zásada humanizmu, ktorá zahŕňa nielen ochranu páchatelja, jeho resocializácie, či sociálnej integrácie, výkon trestu a ochranných opatrení, ale aj ochranu spoločnosti vrátane jej humanitných ideálov a hodnôt, ako aj ochranu potenciálnych obetí pred trestnými činmi. Konkrétnym prejavom zásady humanizmu je aj či. 16 ods. 2 ústavy a tiež zrušenie trestu smrti novelou trestného kódexu zákonom č. 175/1990 Zb.

Trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia (zabránenie páchatelovi páchať ďalej trestnú činnosť), resocializácia páchatelov trestných činov, a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Aj keď represia a výchova sú z hľadiska účelu trestu veľmi dôležité, nie sú cieľom samy osebe, ale sú to prostriedky na dosiahnutie cieľa konečného, ktorým je ochrana spoločnosti pred kriminalitou. Pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatelja a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu vyjadrenej stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti, ktorá je rozhodujúca pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. K naplneniu účelu trestu prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatelja, pomery páchatelja (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatelja a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin.

Trestný zákon nežiaduce a spoločnosti škodlivé konania premieta do skutkových podstát trestných činov a ujmu za ich spáchanie formuluje v podobe trestov. Trestný kódex plní svoju preventívno-výchovnú funkciu prostredníctvom stupnice druhov trestov a ich výmer za jednotlivé trestné činy vyjadrujúcej hodnotový úsudok o stupni zavrhnutiahodnosti jednotlivých trestných činov.

Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje so správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu, lebo tento v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák. vyhodnotil vyššie uvedené zásady pri ukladaní trestu u obžalovaného, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V osobe obžalovaného V. Z. ide v súčasnosti o XX- ročného slobodného vyučeného muža v SOU ako kuchár- čašník, ktorý aktuálne súdeného skutku sa dopustil ako 23 - ročný a prvý odsudzujúci rozsudok bol vynesený keď už dovŕšil 26-ho roku veku. Z aktualizovaného odpisu registra trestov taktiež vyplýva, že má 5 záznamov o odsúdeniach. Po prvom odsúdení pre teraz súdený skutok mu pribudli ďalšie tresty, uložené pre ďalšie úmyselné trestné činy - 2-krát pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., z ktorých na jedno odsúdenie sa vzťahovala amnestia prezidenta republiky z 02.01.2013. Pribudli mu však ďalšie dve odsúdenia : jednak pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. (tu však bolo u neho upustené od uloženia ďalšieho trestu práve so zreteľom na odsúdenie v aktuálnej veci), ďalšie odsúdenie opätovne pre úmyselný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 , ods. 2 písm. d/ Tr. zák., v ktorom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia a ktorý trest si menovaný v súčasnosti vykonáva.

V prvom rade Krajský súd v Bratislave konštatuje, že súd prvého stupňa sa správne riadil Trestným zákonom a Trestným poriadkom, pokiaľ v tomto konaní sa sústredil iba na osobu obžalovaného, ako aj na základné zásady pri ukladaní trestu podľa ustanovenia § 34 Tr. zák..

Odôvodnenie napadnutého rozsudku súd druhého stupňa preto považuje za dostatočné a vecne správne, preto krajský súd v tomto smere odkazuje len na vyčerpávajúce písomné odôvodnenie rozsudku okresného súdu v jeho písomnom vyhotovení, bez potreby ich opakovať.

Základná trestná sadzba pri právnej kvalifikácii zločinu lúpeže podľa § 188 ods.1, ods. 2, písm. c/, Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. je 7 až 12 rokov. Okresný súd vo svojom rozsudku správne poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorý po Náleze Ústavného súdu SR pod sp.zn. PL.US 106/2011- zo dňa 28.11.2012 bol nasledovne upravený:

„Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.“

V predchádzajúcej dikcii vyššie citovaného zákonného ustanovenia ešte súd mohol uložiť páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. To však hore citovaným nálezom ústavného súdu bolo vyhodnotené, že nie je v súlade s článkom I. Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd v nadväznosti na podané odvolania, v súlade aj s dôvodmi rozsudku okresného súdu konštatuje, že po zohľadnení zákonnej trestnej sadzby - § 188 ods. 2 Tr. zák. aj s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. je dolná hranica trestnej sadzby 7 rokov, pričom horná hranica trestnej sadzby je 10 rokov. Pri konštatácii jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. aj tak bolo potrebné upraviť základnú trestnú v zmysle tzv. asperačnej t. j. zostrujúcej zásady upravenej v § 41 ods. 2 Trestného zákona tak, ako na to poukazuje v dôvodoch svojho rozsudku okresný súd..

So zreteľom na úvahy, ktoré sú uvedené aj v tomto uznesení ohľadom princípov a zásad pri ukladaní trestu, odvolací krajský súd konštatuje, že po povolení obnovy trestného konania u obžalovaného V. Z. uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov treba považovať za zákonný a primeraný. Bola tu v

podstate akcentovaná aj sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch.

Krajský súd si však dovoľuje poznamenávať aj tú skutočnosť, že obžalovaný J. Z. v danej veci prakticky už vykonal celý uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, nakoľko výkonu trestu podľa správy Ústavu na výkon trestu nastúpil 18. 04. 2012, pričom od 17. 09. 2018 už vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, ktorý mu bol uložený iným rozsudkom, a to Okresného súdu Malacky pod sp.zn. 2T/56/2012 zo dňa 24. 02. 2014 v spojitosti aj s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava pod sp.zn. 3To/79/2014 zo dňa 24. 02. 2015.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stupňom stráženia, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný nebol pred spáchaním tohto skutku vo výkon trestu odňatia slobody, sa správne opiera o ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pričom uložený trest si obžalovaný aj tam vykonal.

So zreteľom na uvedené krajský súd nevyhovel odvolaniu a rozhodol, že odvolanie obžalovaného JF. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.